

HET KIND

Wat is er nu eigenlijk aan zoo'n kind?

't Weet nog niets van de wereld, niets van zich zelf. Het ziet wel, maar het weet nog niet eens wat het ziet. Het tast wel, maar nog in 't wilde weg. Het reageert wel op prikkels van buiten, maar nog zoo onbestemd, zoo vaag, zoo zonder dat het zelf er bij is.

Wat is er dan toch aan zoo'n kind?

Misschien kan onze plaat ons een antwoord geven.

Dat de jonge moeder haar kind lief en aardig vindt, het is te begrijpen. Maar zie nu die oude vrouwen eens. Wat onsmakelijk zien ze er uit. Dat komt niet, omdat ze oud zijn. Oude mensen kunnen in hun oude dagen mooi en aantrekkelijk zijn. Daar zijn van die oude mannen en oude vrouwen, met bevende handen en rimpels in 't voorhoofd, die we lief hebben, omdat ze in hun ouderdom wandelen onder Gods vrede en omdat hun oogen, die nu langzaam-aan verduisteren, gezien hebben den weerschijn van het licht, dat uit den hemel is.

Maar deze oudjes behooren daar niet toe. Een kind zou bang voor hen worden. En minstens één van de drie zou, in den ouden tijd, gevaar geloopt hebben, om als heks verbrand te worden.

Geloof maar, dat deze drie er samen wat van kunnen. De dorpschandaaltjes branden haar op haar tong. Niemand komt er bij hen goed af. En ze zijn nooit beter te spreken, dan wanneer ze, als iemand zondigde, de zonde eenige malen kunnen vergrooten.

Welk een tegenstelling vormen ze met het kind.

Dat ligt zoo onschuldig op het kussen. We zien het ronde kinderkopje en de beide armpjes in onbeholpen beweeg. En in de kinderoogen kunnen we ons denken een verwonderd staren, waarvan het kind zichzelf niet bewust is, naar de vrouwengezichten, die het nu zoo van nabij ziet.

Welk een tegenstelling.

Wat hebben deze vrouwen met het kind te maken? En wat trekt hen aan in dit kleine wezentje?

* * *

Misschien ligt in de tegenstelling ook wel het antwoord.

Deze vrouwen zullen nooit „mooi” worden. Ze zullen in haar gelaatstreken steeds meedragen de littekenen van de hartstochten, die over hen heerschen.

Maar toch, hoe leelijk ze ook zijn, het is nu toch, of hun trekken iets verzacht worden, alsof de scherpe lijnen niet meer zóó scherp zijn. En, wonderlijk is het, maar waar, om de oude monden komt een glimlach spelen, en een magere, beenige hand, grijpt, liefkoozend, even naar dat kinderarmpje.

't Is de onschuld van het kind, dat deze vrouwen zoo ontroert en een verzachting en verteederung brengt op haar gelaat. 't Is de herinnering, aan wat lang, lang geleden eens was in hun eigen leven. 't Is het lieve, het aanvallige, het teere, het kinderlijke, dat voor een oogenblik het booze en het leelijke verdringt.

Maar er is meer.

Het kind is voor deze vrouwen de herinnering aan hun moeder-zijn.

Ik weet niet, of ze ooit kinderen gehad hebben, maar diep in hun hart hebben ze zich toch eens, toen ze jonger waren, moeder gevoeld. En haar moederlijke teederheid en liefde heeft zich willen uiten. Ze kwam tot uiting door het kind. En ze komt nog tot uiting door het kind.

* * *

Hebben deze vrouwen ooit kinderen gehad? Misschien niet. En heeft misschien toen hun lot hen hard gemaakt en gesloten voor het leed van hun medemenschen, en heeft de verbittering om hun ledige moederarmen hen zich doen verblijden om de zonden van anderen?

Laat ons niet oordeelen. Wij weten immers niets van haar leven en wij kunnen niet zeggen, of niet anderen hen hebben gekweld met laster en verdachtmakingen, vóór ze zelf, verhard tegen hun naasten, zich met hetzelfde scherpe wapen verdedigd hebben.

Wij kunnen ook niet zeggen, of zij het kind hebben gemist. Maar nu is het kind er. Nu is het er tenninste voor een paar oogenblikken. Nu oefent het zijn invloed uit op de oude menschen, die staan en glimlachen en grijpen en ontroerd worden, nu ze zien naar het onschuldige gezichtje op het witte kussen.

* * *

Straks zal ook dit kind, als de Heere het spaart, groot worden.

En dan komt het leven met moeite en strijd, met zonde en zorgen.

En misschien, misschien zal dit kind dan lijken op de drie vrouwen, waarmee het nu zoo'n groote tegenstelling vormt.

Het *behoeft* niet zoo te zijn. Het kan ook anders. En bij het zien van zoo'n klein, hulpeloos wezentje, wenschen we met heel ons hart, dat het anders moge zijn.

God wil ons, zelfs nog in onze oude dagen, het kinderlijke laten behouden en zalig wie het behouden mag. Zalig wie, groot en krachtig geworden, iets in zich heeft weten te behouden van het kindeke.

K.

HET KIND.

Naar een schilderij.